

Arrest

nr. 234 025 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: V., M. (..)

geboortedatum: 28.04.1992

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek. onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing verzoeker verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, namelijk Oekraïne, terwijl zijn vader de Armeense nationaliteit heeft en zij hem dus niet kan vervoegen naar Oekraïne.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

DVZ motiveert haar beslissing als volgt:

"(...)

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

Deze motivering is zeer summier en houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Verzoekende partij heeft de Oekraïense nationaliteit en dient bijgevolg terug te keren naar Oekraïne.

Zijn vader, de heer A. V. (..) heeft echter de Armeense nationaliteit. Hij bezit dan ook over geen enkel verblijfsrecht in Oekraïne en kan zich onmogelijk op legale wijze toegang verschaffen tot het Oekraïens grondgebied.

Verzoekende partij zal in gevolge de bestreden beslissing bijgevolg gescheiden worden van zijn vader.

De leden van het gezin van verzoekende partij kregen immers elk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoekende partij dient terug te keren naar Oekraïne, samen met zijn moeder en broer, terwijl zijn vader ten gevolge van deze beslissing dient terug te keren naar Armenië.

DVZ heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met deze specifieke problematiek.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is dus manifest gebrekkig.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Waar verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier, meer bepaald de verschillende nationaliteiten van de gezinsleden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat voor het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel de verwerende partij standpunt heeft ingenomen over de regularisatieaanvraag van de gezinsleden. Het beroep tegen de afwijzing van deze regularisatieaanvraag werd verworpen bij arrest nr. 234 021 van 13 maart 2020. Hierin wordt als volgt overwogen:

"2.7. De betwiste motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt: "Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niets of niemand meer zouden hebben om op terug te vallen. Een terugkeer naar Oekraïne zou hen in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hen elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen zonder enig toekomstperspectief. Echter, allereerst merken we op dat het mijnheer V. A. (...) vrijstaat om terug te keren naar Armenië, het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij nog verschillende familieleden heeft (waaronder drie zussen). Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn zoons hem niet zouden kunnen vergezellen naar Armenië, ondanks het feit dat zij over de Oekraïense nationaliteit beschikken. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, in casu Armenië of Oekraïne, waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 22 jaar (voor mijnheer) in Oekraïne en beide zoons zijn geboren en getogen in Oekraïne. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis(...)"

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het gezin, ongeacht de verschillende nationaliteit, zich samen zowel naar Armenië als naar Oekraïne kan begeven om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft. Tweede en derde verzoekende partij (meerderjarige zonen van eerste verzoekende partij) hebben

beiden de Oekraïense nationaliteit. Verder blijkt dat de echtgenote van eerste verzoekende partij die tevens ook de moeder is van tweede en derde verzoekende partij, van Armeense origine is en de Oekraïense nationaliteit heeft.

Uit het asielrelaas van verzoekende partijen blijkt verder dat zij samen jarenlang in Oekraïne woonden alvorens naar België te komen. Verder blijkt dat eerste verzoekende partij aldaar een bewonerskaart had. Nu uit dit relaas duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij in Oekraïne woonde en aldaar een bewonerskaart had, kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het voor eerste verzoekende partij omwille van het feit dat zij niet over de Oekraïense nationaliteit beschikt, onmogelijk is om zich opnieuw naar Oekraïne te begeven met haar gezin. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat eerste verzoekende partij aldaar geen verblijfsrecht meer zou hebben of opnieuw kan verkrijgen. Het is immers duidelijk dat Oekraïne haar land van gewoonlijk verblijf was voor de komst naar België en het is geenszins aangetoond dat zij naar daar niet meer kan terugkeren.

Bovendien maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat zij als gezin niet naar Armenië zouden kunnen. Immers tonen zij geenszins aan dat tweede en derde verzoekende partij als kinderen van een Armeense onderdaan geen toegang zouden krijgen tot het Armeense grondgebied. Evenmin wordt dit aangetoond voor de echtgenote van eerste verzoekende partij. De Raad benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt het bewijs te leveren dat de aanvraag vanuit het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf niet of bijzonder moeilijk kan ingediend worden. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat, wanneer zij zich in België richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van Oekraïne of Armenië zij als gezin niet zullen worden toegelaten tot het grondgebied van één van deze staten, dit temeer uit het verleden van de verzoekende partijen al blijkt dat zij samen als gezin in Oekraïne hebben gewoond en dit op legale wijze (cfr. de bewonerskaart van eerste verzoekende partij).

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog aldus niet in afbreuk te doen aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

(..)

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat alle gezinsleden illegaal in België verblijven en zij dus allen het grondgebied dienen te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden blijkt uit de bespreking van het tweede middel dat er zich bij een terugkeer naar het land van herkomst resp. land van gewoonlijk verblijf geen scheiding van het gezin voordoet. Verzoekende partijen hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat het voor hen als gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om samen terug te keren naar Oekraïne of Armenië om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij maken met hun betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.11. Het derde middel is ongegrond.”

Verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij voor het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel geen rekening heeft gehouden met de verschillende nationaliteiten van de gezinsleden. Zoals duidelijk blijkt kan verzoekende partij niet gevolgd worden dat een verwijdering van het Belgische grondgebied betekent dat de gezinsleden van elkaar zullen gescheiden worden.

2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

Doordat de bestreden beslissing verzoeker verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, namelijk Oekraïne, terwijl zijn vader de Armeense nationaliteit heeft en zij hem dus niet kan vervoegen naar Oekraïne.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij verwijst naar wat supra onder het eerste middel reeds werd uiteengezet.

Het gezin van verzoekende partij bestaat in totaal uit vier personen. Zijn moeder, zijn broer en hijzelf hebben de Oekraïense nationaliteit en dienen ten gevolge van de beslissing bijgevolg terug te keren naar Oekraïne, terwijl de vader van verzoeker partij de Armeense nationaliteit heeft en over geen enkel verblijfsrechtelijk statuut beschikt in Oekraïne.

Hij zal zich dus genoodzaakt zien om naar Armenië terug te keren, gescheiden van de rest van het gezin. De rest van het gezin beschikt namelijk over geen enkele verblijfstitel in Armenië

De genomen beslissing heeft dan ook tot gevolg dat verzoekende partij en zijn vader gescheiden zullen worden.

Deze scheiding is een flagrante inbreuk op artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.6. De Raad kan volstaan met een verwijzing naar zijn arrest nr. 234 021 van 13 maart 2020. De Raad herhaalt dat alle gezinsleden illegaal in België verblijven en zij dus allen het grondgebied dienen te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat er zich bij een terugkeer naar het land van herkomst resp. land van gewoonlijk verblijf geen scheiding van het gezin voordoet. Verzoekende partij heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat het voor hen als gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om samen terug te keren naar Oekraïne of Armenië. Zij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.7. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER